

og støder til fra Venstre, og fra denne centrale Stilling uddelte nu det ærede Medlem sine Sib til Regjeringen, til den ærede Krigsminister, til Høire og til Venstre, rundt omkring. Den hvidærede Krigsminister har allerede paavist, hvor uretfærdigt det var at tage hans Ytring om, at han eventuelt kunde slutte sig til den af et æret Mindretal (N. P. Jensen) foreslaaede Dagsorden, til Indtægt for, at han skulde ville abandonnere sit Lovforslag. Ikke mindre uretfærdigt turde det være overfor det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), der jo omfatter Forsvarssagen med en Varne, som Ingen har større i denne Sal, at tro, at hans Forslag skulde tilsigte at slaa Sagen ihjel, et Forslag, der jo kun er opstillet som noget Subsidiært, fordi det ærede Medlem gaar ud fra som noget Givet, at Sagen dog ikke vil blive fremmet. Og overfor os forlangte det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) saglig Behandling, Endringsforslag, Udtalelser om, hvad vi vare enige om i Lovforslaget, og hvad vi vare uenige om, kort sagt, vor Mening. Men har da det ærede Medlem ikke hørt vor Mening paa den Tid, den blev sagt? Tror da det ærede Medlem, at fordi han har havt det Uheld paa Veien fra Bispegarden i Nykøbing til Valgtribunen i Middelfart, at en Ven har hvistet en Tvivl i hans Dre, at det derfor med Nødvendighed skal være gaaet os Andre ligesaa, at vi skulde have forandret det Standpunkt, den Stilling, den Grundopfattelse, hvorfra vi have udtalt os ved 1ste Behandling? Der have vi saa tydelig og saa klart som Noget udtalt vort Standpunkt overfor Sagen. Jeg for mit Vedkommende veed idetmindste at have udtalt, at jeg suldtud delte den Grundanskuelse, der laa i Lovforslaget. Der var kun eet Punkt, hvor jeg nødig gav det min Tilslutning, nemlig det Punkt vedrørende den jyske Befæstning. Men jeg tilføiede, at jeg vidste, at der var en saa overveiende Stemning derfor i dette Thing, og at jeg dog ikke vilde betragte Lovforslaget som gjort ubrugeligt, fordi det blev staaende. Med Hensyn til alt det Øvrige har jeg udtalt min fulde Tilslutning. Jeg har bemærket iforgaars, da jeg havde Ordet om selve Forslaget om Kjøbenhavns Befæstning, at jeg kun har en enkelt Tvivl, som jeg mente, der vel kunde være Grund til at overveie engang endnu, nemlig om der ikke mulig skulde tages mere Hensyn til en eventuel kommende Førgelse af Bombardementsaffstanden, selv om man skulde ofre Noget med Hensyn til den Minimumsbefæstning, der ellers vilde behøves til Forsvaret. Men dette enkelte Punkt lader

sig ikke udtrykke i et Endringsforslag; det vedrører ikke Lovforslaget, der giver en bestemt Sum og afgjør Principet, om Befæstningen skal bygges eller ikke, det vedrører kun et enkelt Punkt i Gjennemførelsen, som der vilde være rigelig Tid til at faae overveiet i de 8 Aar, der vilde gaa med, inden Befæstningen bliver færdig. Men overhovedet lader en saadan Nuance sig ikke udtrykke i et Endringsforslag, og selv om den kunde, vilde der da være Forsand i at opstille Endringsforslag fra vor Side til et Lovforslag, som indstilles til Forkastelse? Maa dog ikke først Afgjørelsen træffes, og Diskussionen udelukkende dreie sig om dette ene Punkt: skulle vi overhovedet have en Befæstning eller ikke? og først naar det er afgjort, blive der Tale om Enkelthederne, og vi kunne selv endnu i dette Dieblit, saaledes som Sagen ligger for, ikke engang tale derom. Hvad der ligger til Forhandling er, efter hvad den ærede Formand oplyste ved Forhandlingens Begyndelse, kun Spørgsmaalet om de to Dagsordener, som gaa ud paa at standse Forhandlingerne. Det er efter hans Udtalelse endnu i dette Dieblit slet ikke Enkelthederne, som ligge for. Naar vi fra vor Side foreslaa Sagen viist tilbage til Udvalget, er det, fordi efter vor Overbevisning mange Punkter ikke ere blevne behandlede saaledes, som de efter vor Mening burde og skulde behandles, og det er da navnlig desuden den eneste Vej, saaledes som det ogsaa blev antydet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1de Valgkreds (Paulsen), der nu havde Ordet, til, at den Tanke, som det ærede Medlem fra Middelfart selv saa varmt kæmpede for ved 1ste Behandling, kunde blive gennemført, og hvorom han saa indtrængende henvendte sig til dette Thing, idet han sagde, at om man end ikke kunde blive enige om Alt, skulde man idetmindste dog tage det, som der kunde opnaas Enighed om. Men det, som vi have foreslaaet, er netop at aabne en Mulighed for, at ogsaa denne Tanke kan komme frem. Havde derfor det ærede Medlem fra Middelfart nu istedetfor at tale om Parlamentarismen og om sin egen Stilling og istedetfor at fremsætte alle de forskjellige Billeder, han oprullede for os, vedblivende bevaret den Varne, som han havde ved 1ste Behandling for sin egen Tanke, sit eget Forslag, og med denne Varne derfor ogsaa støttet det Forslag, vi have fremsat, og som er den eneste Vej, ad hvilken hans Forslag kunde komme frem, havde han gjort det, og havde han været istand til med denne Varne at kunne vinde tilstrækkelige Hjærter i denne Sal til, at Sagen kunde vises tilbage til Udvalget, saa var det ærede Medlem blevet, hvad han